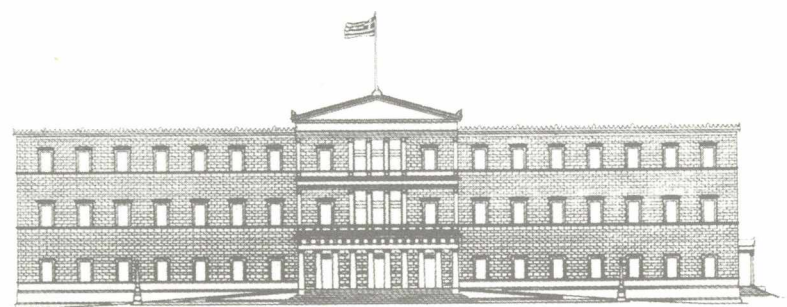
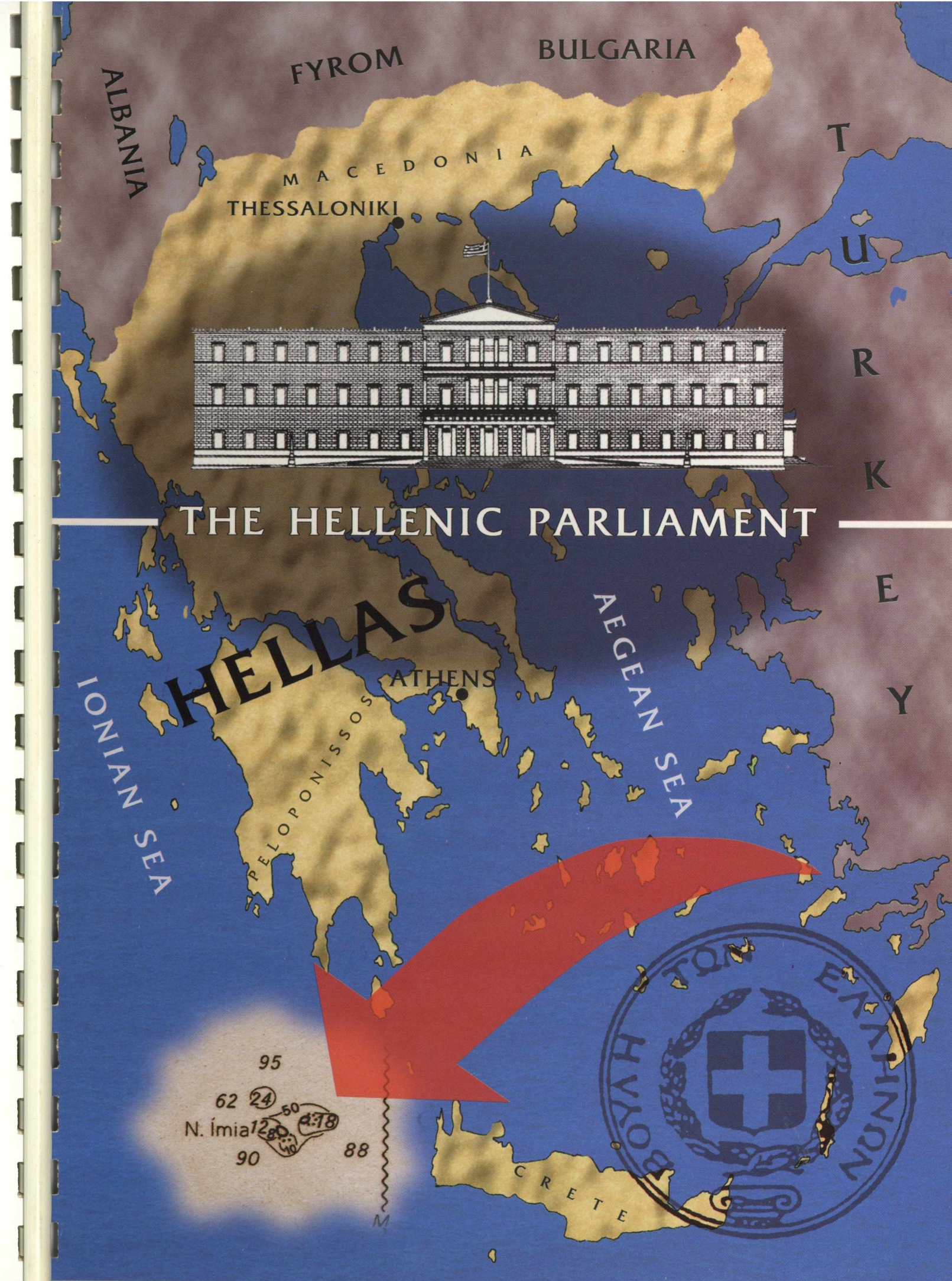
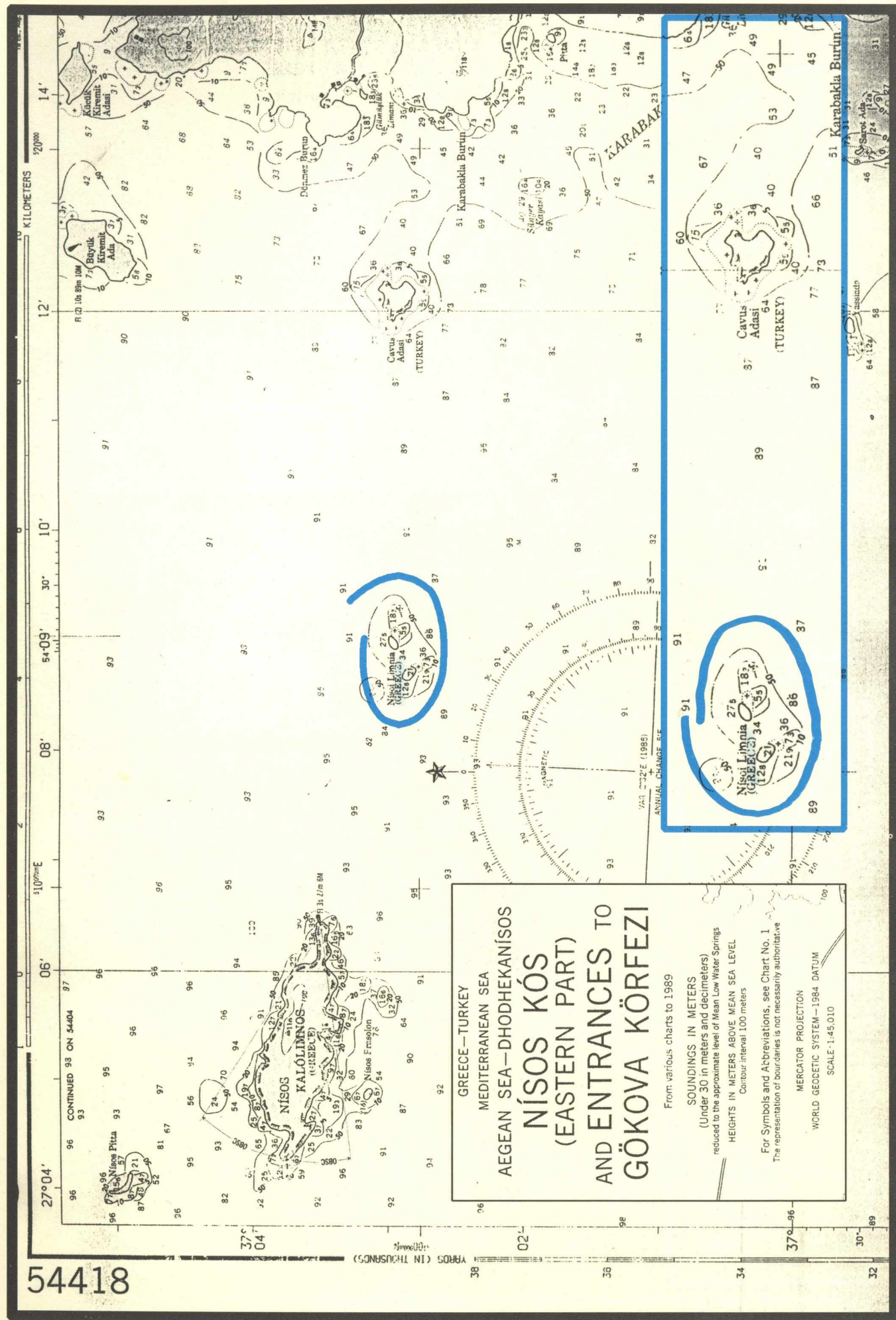

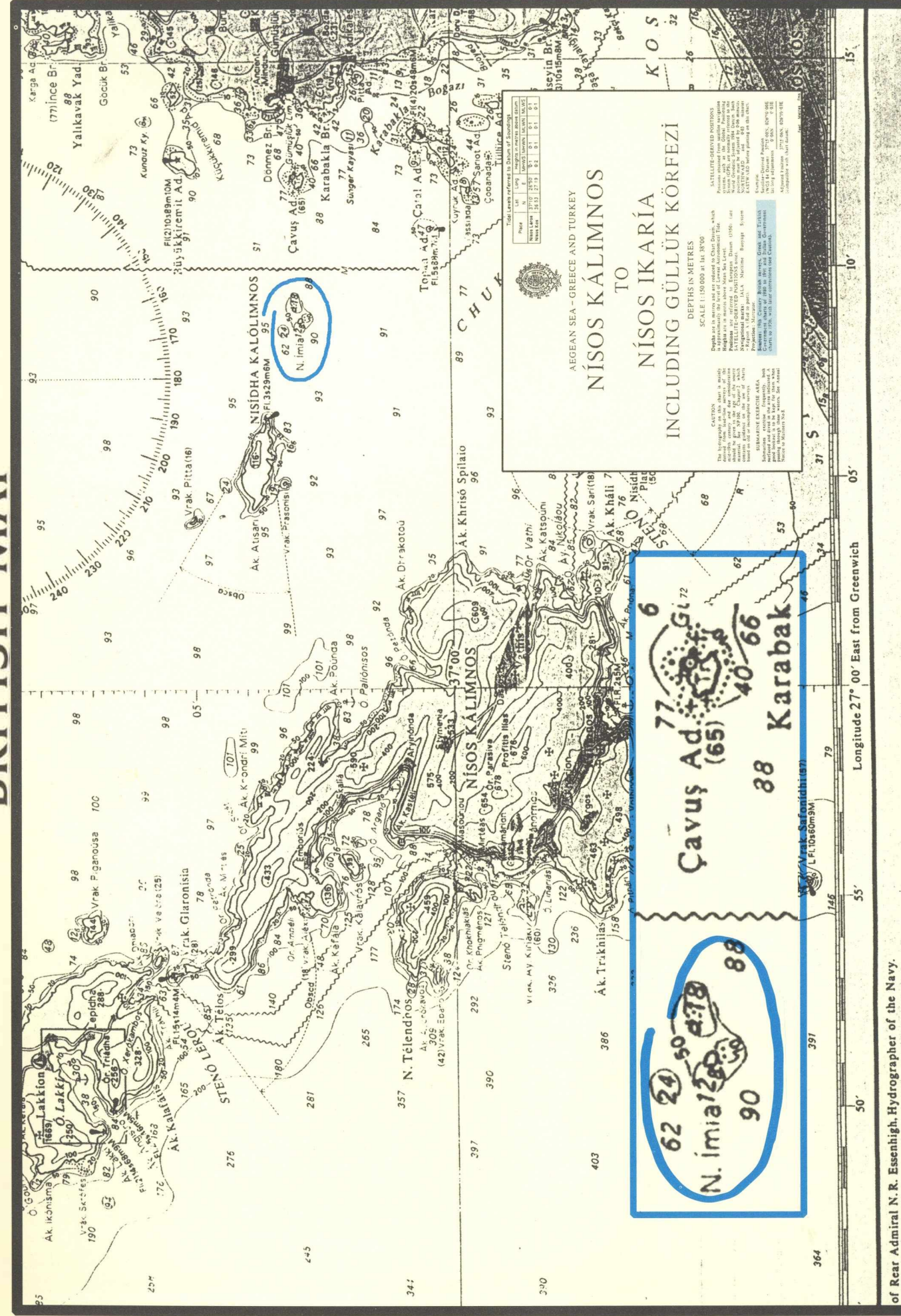
THE HELLENIC PARLIAMENT

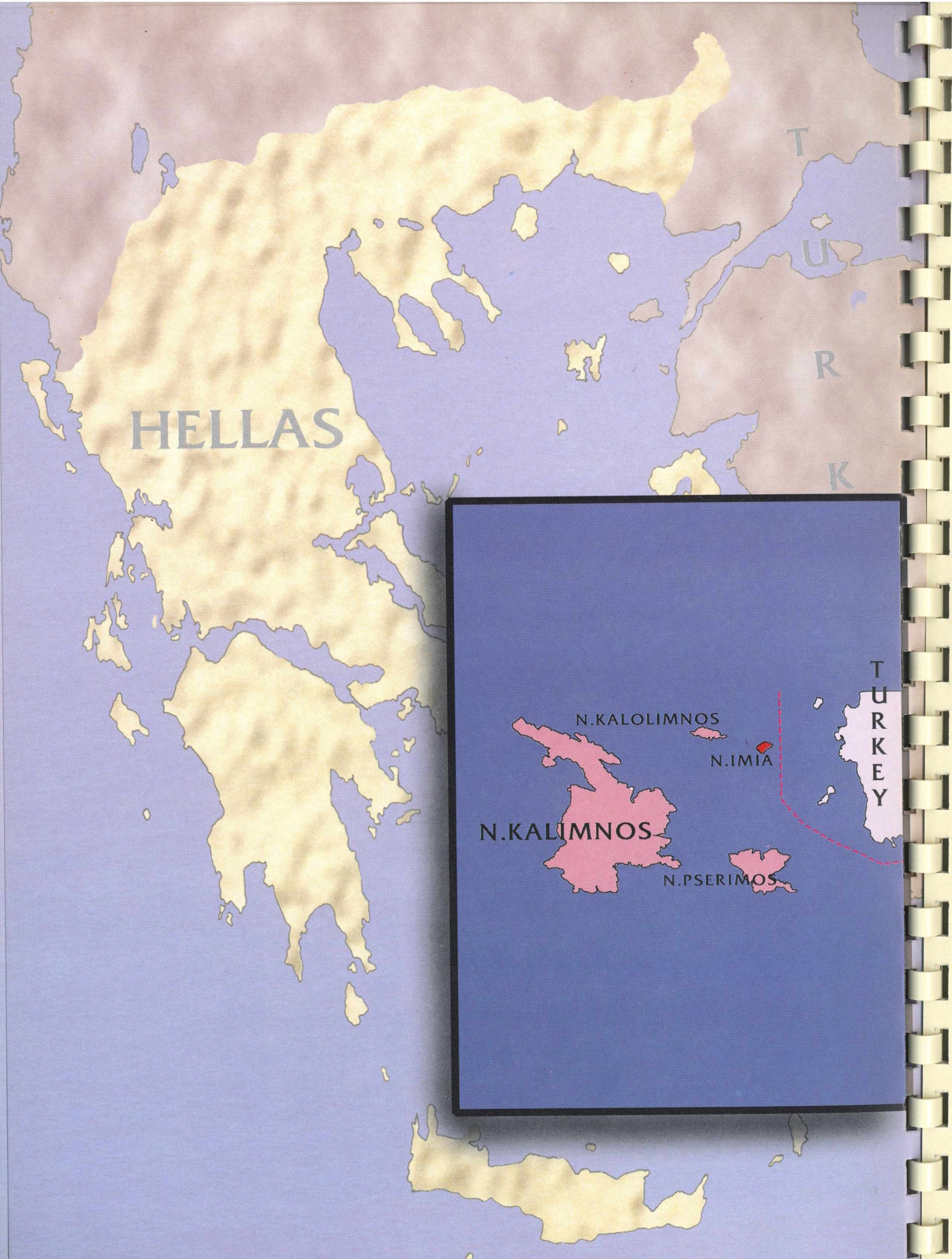

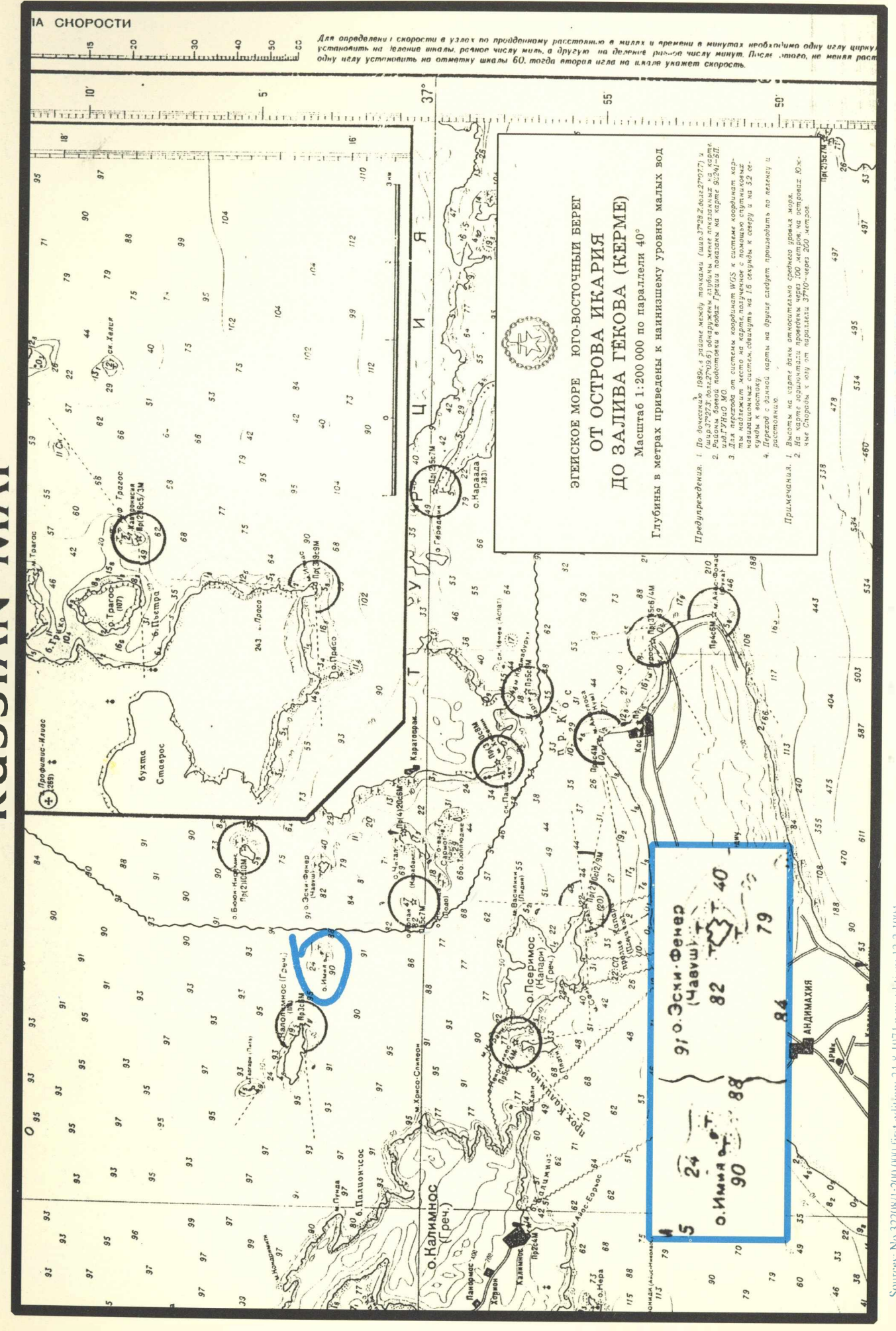

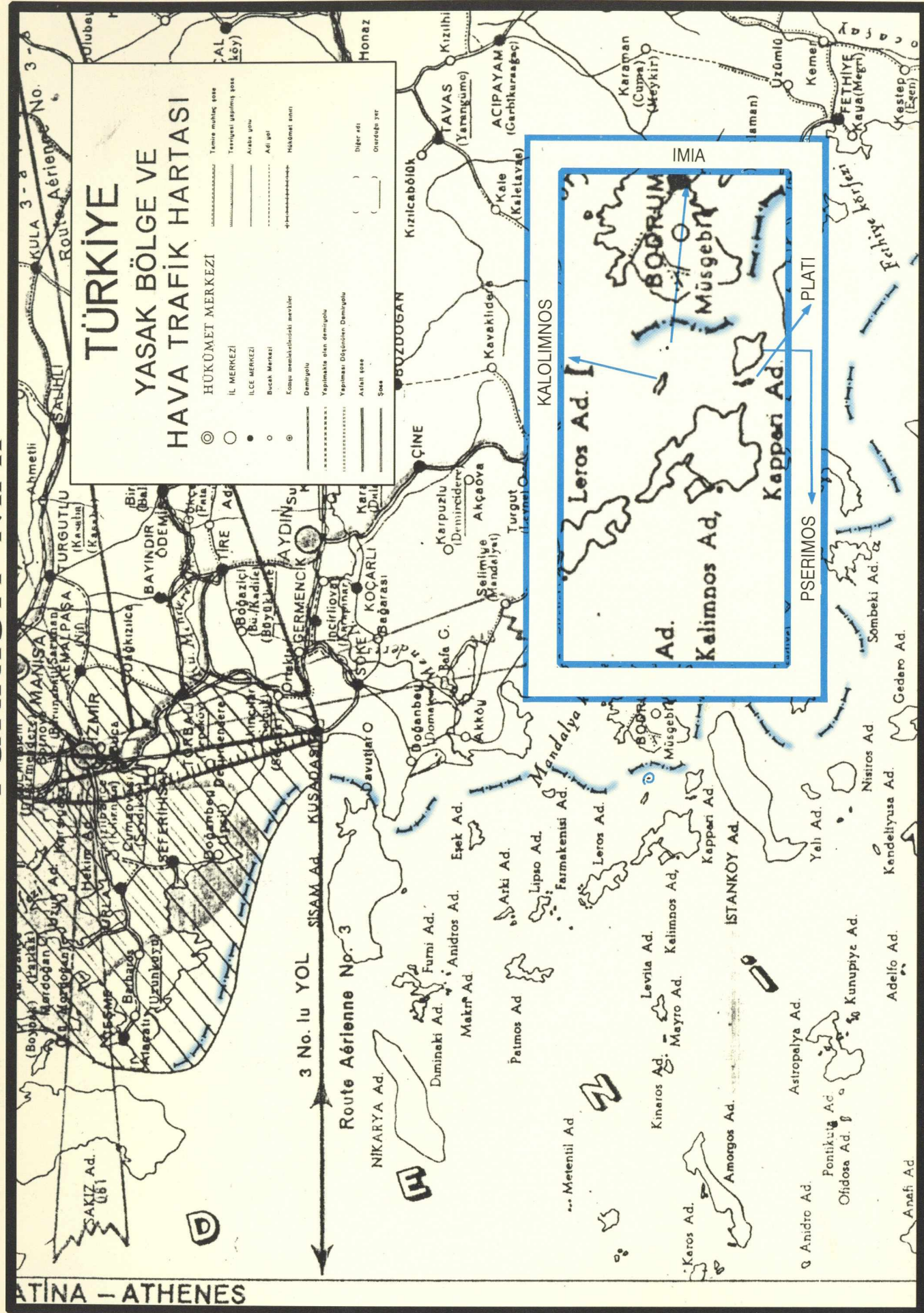
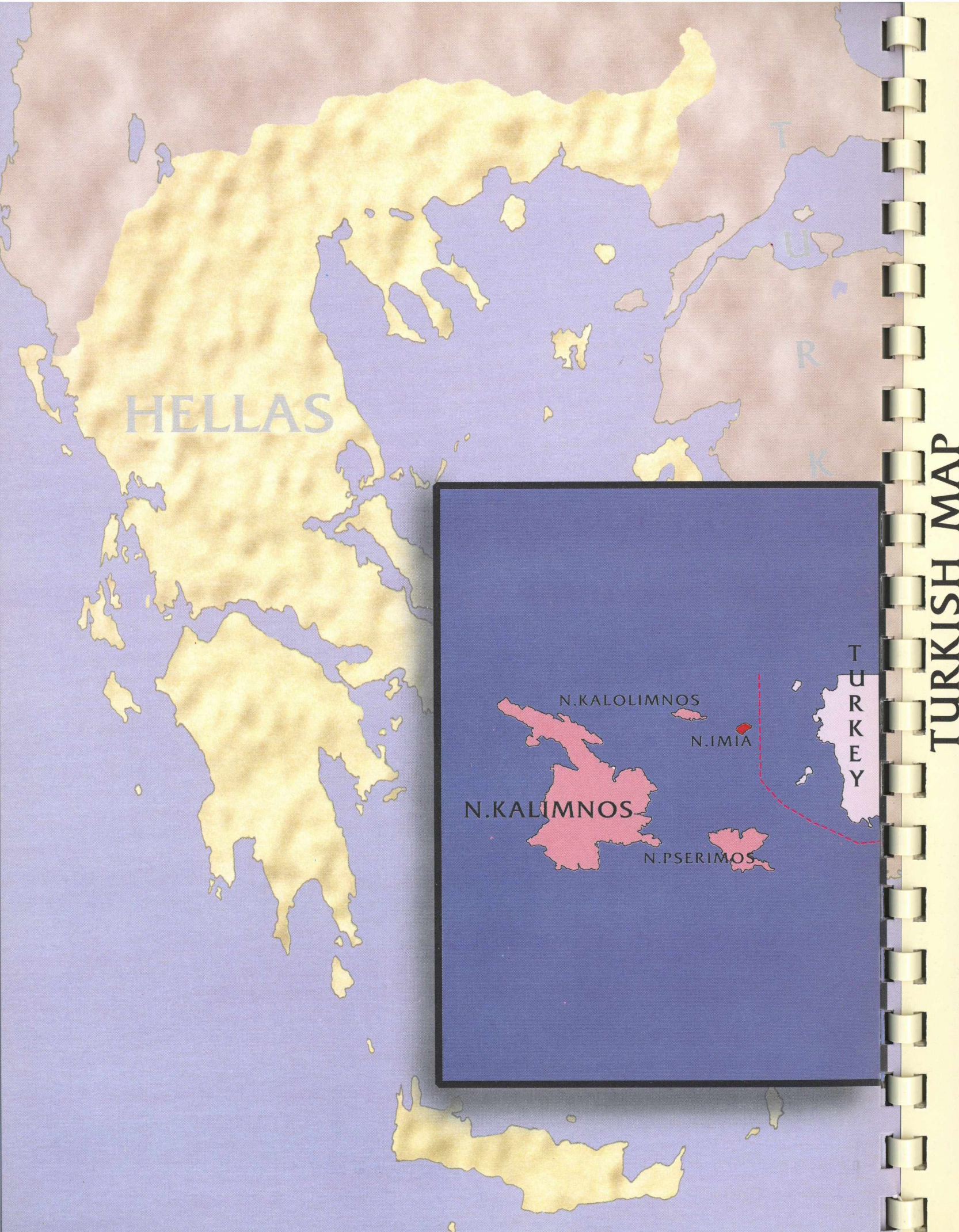
BRITISH MAP

RUSSIAN MAP

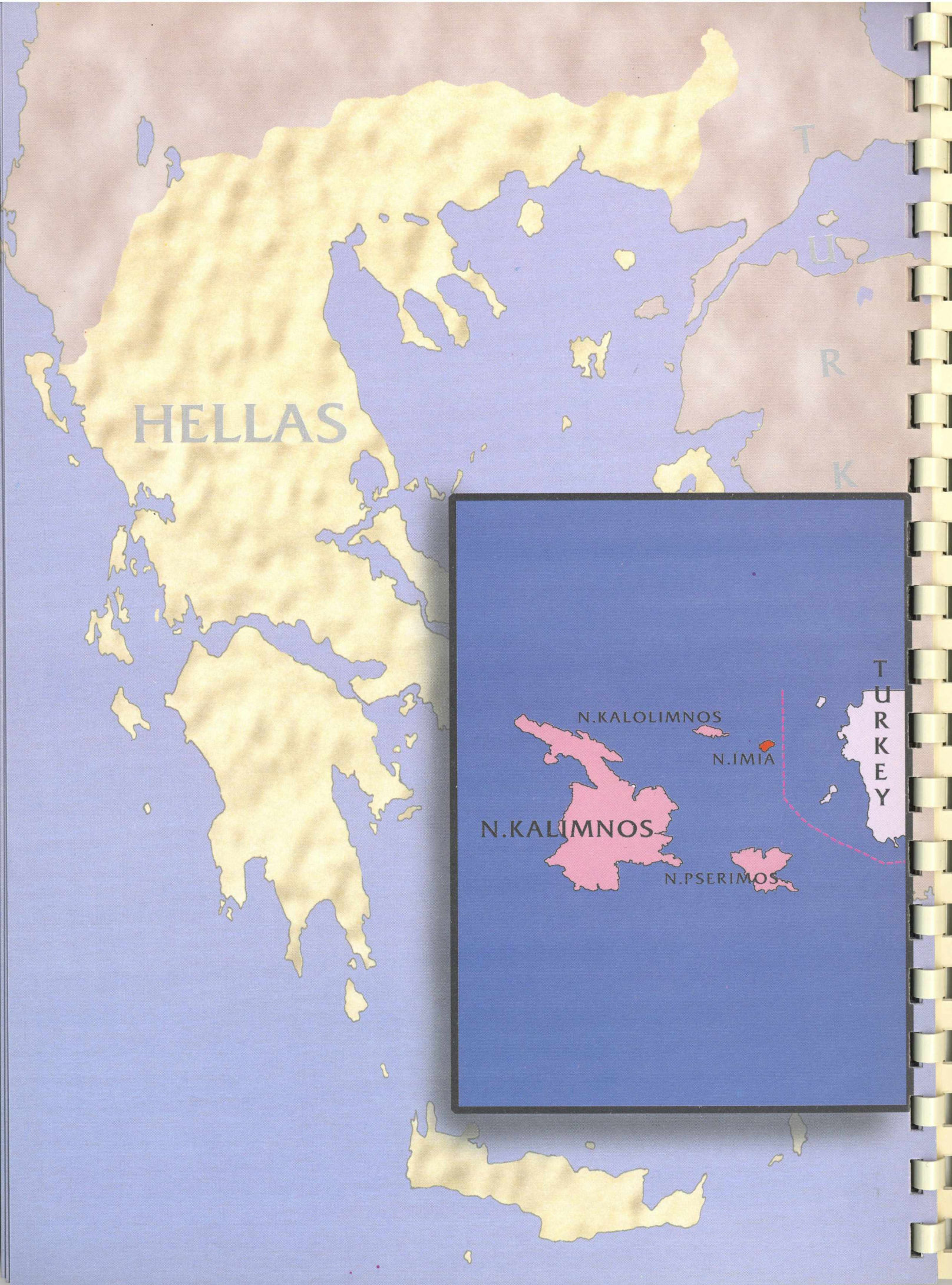

Sources: Official map attached to the 1953 Edition of the Turkish Ministry of Foreign Affairs on Navigation through the Straits

Πηγή: Επίσημος χάρτης εκδόσεως 1953, που περιλαμβάνεται στην επίσημη έκδοση του Τουρκικού Υπουργείου Εξωτερικών για τη διέλευση πλοίων από τα Στενά.

ΒΡΑΧΟΝΗΣΙΔΕΣ ΙΜΙΑ **Η ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ**

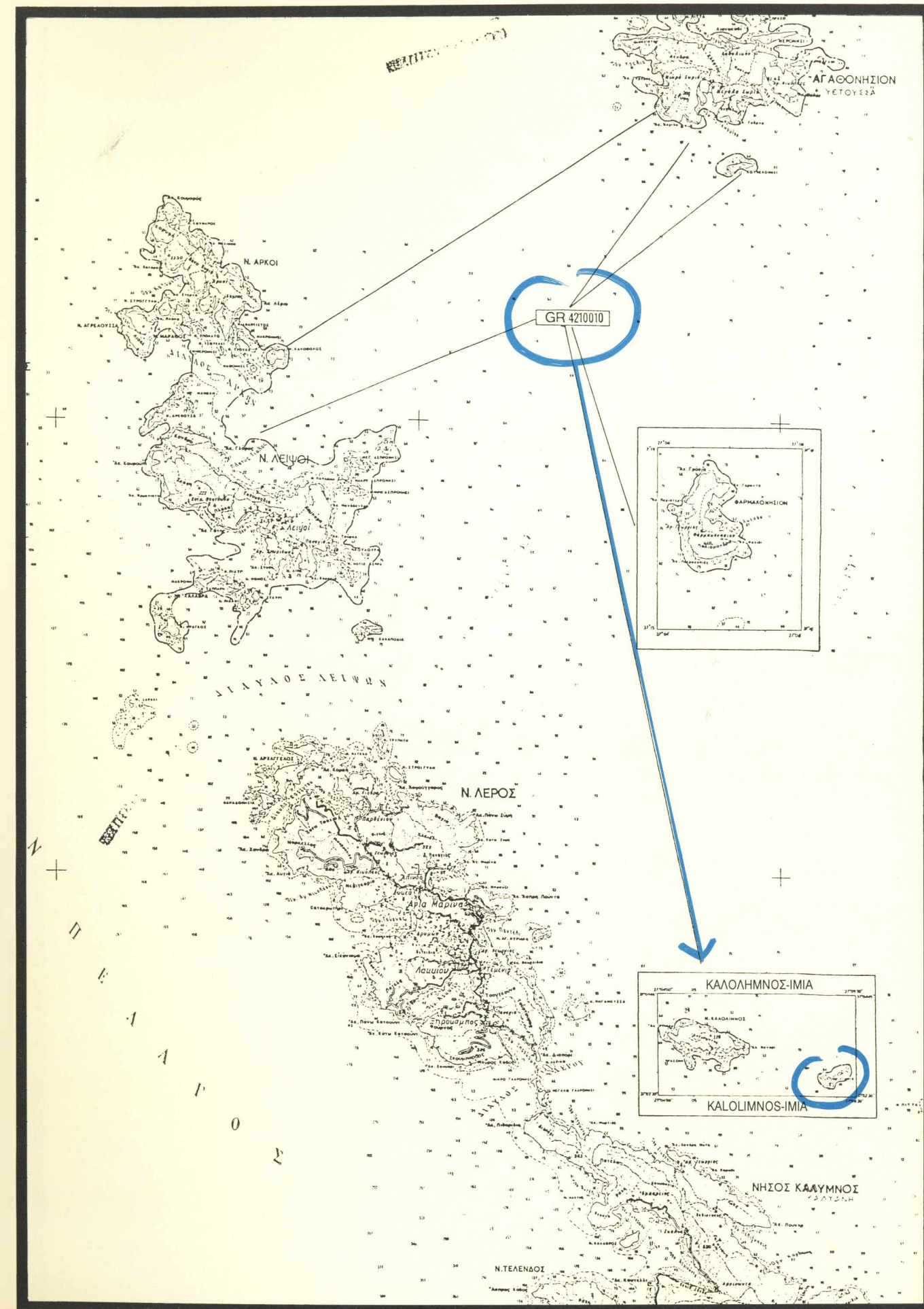
1. Η Ελλάδα έχει, από το 1984, αναλάβει μελέτες στην περιοχή των βραχονησίδων Ίμια, τόσο σε ιδιωτικό όσο και σε εθνικό πλαίσιο, χωρίς ποτέ η Τουρκία να έχει εκδηλώσει οιαδήποτε αντίδραση. Οι πρωτοβουλίες αυτές έδωσαν το έναυσμα στην Κοινότητα για τον χαρακτηρισμό της περιοχής ως κοινοτικού βιότοπου, δηλαδή περιοχής που χρήζει ειδικά “διαχειριστικά μέτρα για την προστασία της”.
2. Συγκεκριμένα, οι βραχονησίδες Ίμια ανήκουν στην περιοχή “Αρκοί και Λειψοί”, που έχει δηλωθεί ως βιότοπος στο κοινοτικό πρόγραμμα προστασίας περιβάλλοντος CORINE. Το πρόγραμμα αυτό, που εντάσσει τις οικολογικά σημαντικότερες περιοχές σε μία “βάση δεδομένων” της Ε.Ε., στηρίζεται στη μελέτη κοινοτικού εμπειρογνώμονα που άρχισε το 1984 και ολοκληρώθηκε από το ΕΜΠ το 1994.

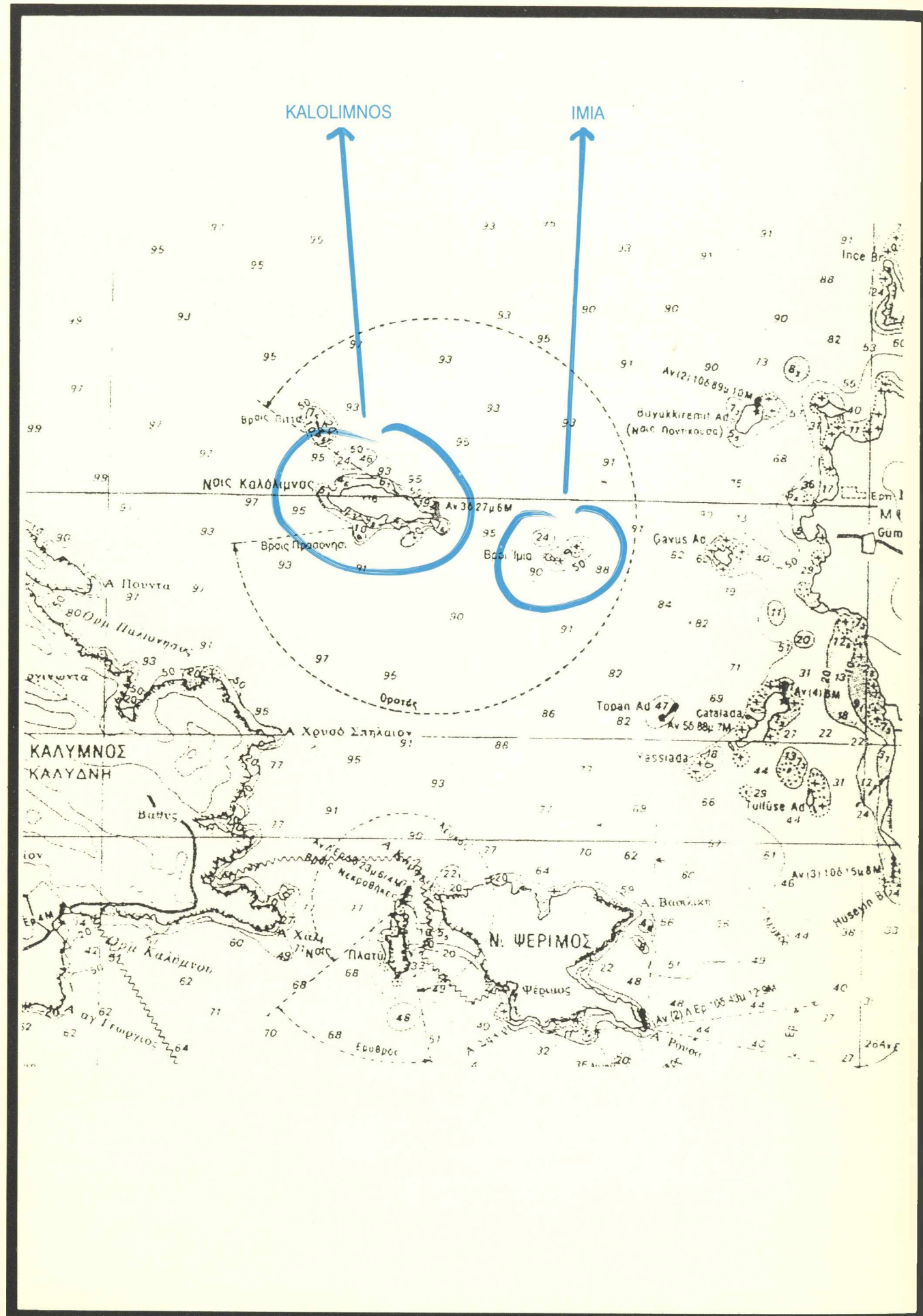
ISLETS IMIA THE ENVIRONMENTAL DIMENSION

1. Since 1984, Greece has conducted studies in the area of the rocky islets of Imia, either on private or national basis, without Turkey having ever expressed any reaction whatsoever. These initiatives have instigated the registration of this area, as a community biotope, that is, a region requiring "special managing measures" for its protection.
2. More specifically, the islets Imia constitute part of the "Arkoi and Lipsoi" area, which has been reported as a biotope in the CORINE community programme for the protection of natural environment. This programme, which places the most ecologically important areas on a "data basis" of the European Community, is founded on the study of a community expert, which started in 1984 and was completed by the National Technical University of Athens, in 1994.

LES ROCHERS IMIA LA DIMENSION ENVIRONNEMENTAL

1. La Grèce a, dès 1984, entrepris des études dans la région des rochers d' Imia, au niveau tant privé que national, sans que la Turquie réagisse en aucune manière. Ces initiatives ont instigué la Communauté à caractériser cette région comme "biotope communautaire", c' est a dire region qui bénéficie de "mesures de gestion pour sa protection".
2. En particulier, les rochers d' Imia font partie de la region "Arkoi et Lipsoi", déclarée biotope dans le programme communautaire de protection de l' environnement CORINE. Ce programme, qui introduit les regions les plus importantes du point de vue écologique, dans une "base de données" de l' Union Européenne, est fondé sur l' étude d' un expert communautaire, commencée en 1984 et complétée en 1994 par l' Ecole Polytechnique d' Athènes.

Μνημόνιο για την κρίση της IMIA
προς χρήση κυρίως προς τα κράτη-μέλη της Ε.Ε.

α) Τα Δωδεκάνησα ετέθησαν υπό ιταλική κυριαρχία με τη συνθήκη Ειρήνης της Λωζάννης του 1923 και κατόπιν ετέθησαν υπό ελληνική κυριαρχία με την Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων του 1947. Βάσει της συνθήκης αυτής η Ελλάδα κατέστη διάδοχος της Ιταλίας ως προς όλα τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις επί της Δωδεκανήσου. Προς επακριβή καθορισμό των θαλασσίων συνόρων μεταξύ Δωδεκανήσου και Τουρκικής ακτής υπεγράφησαν το 1932 δύο συμφωνίες μεταξύ Ιταλίας και Τουρκίας στις 4.1.32 και 28.12.32. Η πρώτη αφορά το θαλάσσιο σύνορο μεταξύ Καστελλορίζου και Τουρκικής ακτής, επικυρώθηκε από τις δύο πλευρές και πρωτοκολλήθηκε από την Γραμματεία της Κοινωνίας των Εθνών. Η δεύτερη αποτελεί συμπλήρωμα της πρώτης και αφορά τον επακριβή καθορισμό του θαλασσίου συνόρου μεταξύ της υπολοίπου Δωδεκανήσου και της Μικρας Ασίας.

β) Το γεγονός ότι η Ιταλία είχε την κυριαρχία επί των βραχονησίδων Imia από την Συνθήκη της Λωζάννης επιβεβαιώνεται με την ρητή αναφορά που γίνεται σε αυτές στην συμφωνία του Δεκεμβρίου 1932. Στο σημείο 30 αναφέρεται ότι το θαλάσσιο σύνορο θα περάσει σε ίση απόσταση από τις βραχονησίδες IMIA (Ιταλία) και της νήσου ΚΑΤΟ (Τουρκία).

γ) Η Τουρκία ισχυρίζεται ότι η Συμφωνία του Δεκεμβρίου 1932 δεν ισχύει διότι δεν πρωτοκολλήθηκε από την Κοινωνία των Εθνών. Αλλά εφόσον αποτελούσε συμπλήρωμα της συμφωνίας του Ιανουαρίου δεν υπήρχε ανάγκη χωριστής πρωτοκολλήσεως. Εξ άλλου, οι δύο πλευρές την εφήρμοσαν αμέσως και την σεβάστηκαν έκτοτε. Η Τουρκία συνέχισε δε εμπράκτως να την τηρεί και μετά το 1947 όπως φαίνεται μεταξύ άλλων και από τους επίσημους χάρτες της Τουρκικής Γεωγραφικής Υπηρεσίας.

δ) Η πρόσφατη Ε/Τ κρίση με αφορμή τις βραχονησίδες IMIA ανέδειξε, για μια ακόμη φορά, το σοβαρώτατο πρόβλημα ασφαλείας που η Ελλάδα, μόνη χώρα μέλος της Ε.Ε., αντιμετωπίζει από χώρα συνδεδεμένη με αυτήν.

ε) Την φορά αυτή το πρόβλημα είναι ακόμη σοβαρότερο γιατί αποτελεί την πρώτη έμπρακτη αμφισβήτηση της κυριαρχίας της χώρας μας επί τμήματος της εδαφικής επικρατείας της από την Τουρκία.

στ) Η τουρκική αμφισβήτηση είναι αστήρικτη νομικά και στην πράξη δημιουργεί μία ακόμη εστία εντάσεως στις δοκιμαζόμενες ήδη σοβαρά Ε/Τ σχέσεις.

ζ) Η έγερση παρόμοιου θέματος είναι ίσως δυσεξήγητη στους τρίτους, όχι όμως στην ελληνική πλευρά η οποία πάντοτε διέιδε, μετά το 1974, μία επίμονη και συστηματική προσπάθεια της Τουρκίας να αμφισβητήσει και να διαβρώσει όλο το νομικό καθεστώς που διέπει το Αιγαίο.

η) Οι σύμμαχοι και εταίροι μας θα πρέπει να δούν κατάματα την κατάσταση που αντιμετωπίζουμε με την Τουρκία. Ας μην αναζητήσουν τις αιτίες στα εσωτερικά προβλήματα της γείτονος όπως αρέσκονται συχνά να κάνουν υπεραπλουστεύοντας συνειδητά τις καταστάσεις και αποφεύγοντας να πάρουν θέση.

θ) Οι φίλοι μας δεν αρκεί να εκφράζουν ανησυχία για την Ε/Τ ένταση και ευχές για ειρηνική επίλυση των προβλημάτων. Δεν χρειάζεται πυρόσβεση προβλημάτων αλλά πρόληψη προβλημάτων που συνεχώς δημιουργεί η Τουρκία.

ι) Η τουρκική τακτική είναι γνωστή. Έγερση ζητημάτων που σχεδόν πάντα αφορούν κυριαρχία ή κυριαρχικά δικαιώματα γειτονικών χωρών, και ταυτόχρονη πρόσκληση σε διάλογο χωρίς κανένα νομικό ή άλλο διεθνές παραδεκτό πλαίσιο. Συστηματική αποφυγή διεθνών δικαστικών ή διαιτητικών οργάνων, εν γνώσει του αστηρίκτου των προβαλλομένων ισχυρισμών. Και τέλος, και το σημαντικότερο, συνδυασμοί των ανωτέρω με απειλές περί casus belli.

ια) Όπως και στην περίπτωση του κυριαρχικού δικαιώματος μας για επέκταση των Χ.Υ. μας σε 12 ν.μ., έτσι και στην περίπτωση της ΙΜΙΑΣ, η Τουρκία επέσεισε το casus belli για την επιβολή των επιδιώξεών της.

ιβ) Η Διεθνής Κοινότητα και ιδιαίτερα η Ε.Ε. και τα κράτη-μέλη της, δεν μπορούν να μένουν απαθή ενώπιον παρόμοιας καταστάσεως. Ανοχή παραβιάσεως του Διεθνούς Δικαίου, των Συνθηκών και ιδιαίτερα του Χάρτου του ΟΗΕ, θα έχει αλυσιδωτές αποσταθεροποιητικές επιπτώσεις στο περιφερειακό και ευρωπαϊκό επίπεδο, εάν συνεχισθεί.

ιγ) Ιδιαίτερα τα κράτη μέλη της Ε.Ε. θα πρέπει να αντιμετωπίσουν τα ζητήματα αυτά στο ευρωπαϊκό πλαίσιο, όχι ως πρόβλημα ασφαλείας, εδαφικής κυριαρχίας, συνόρων και status quo μιας χώρας μέλους μόνο, αλλά της ενωμένης Ευρώπης ως συνόλου.

ιδ) Ειδικότερα για το status quo θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι έχει διεθνή διάσταση. Η Τουρκία αμφισβητώντας έμπρακτα το status quo στο Αιγαίο, υπονομεύει στην ουσία το μεταπολεμικό status quo της Ευρώπης, που επιβεβαιώθηκε με τις συμφωνίες της ΔΑΣΕ (ΟΑΣΕ) και αποτελεί μέρος της ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής ασφαλείας και σταθερότητας.

ιε) Υπό τις εκτεθείσες συνθήκες η Ε.Ε. και τα κράτη-μέλη της θα πρέπει να εκδηλώσουν την πολιτική αλληλεγγύη τους προς την Ελλάδα, να δεχθούν ότι τα σύνορά της είναι απαραβίαστα και αποτελούν και εξωτερικά σύνορα της Ε.Ε., να καταδικάσουν την συμπεριφορά της Τουρκίας από πλευράς Διεθνούς Δικαίου και ως ασυμβίβαστης με τα ευρωπαϊκά ιδεώδη και τις ευρωπαϊκές της φιλοδοξίες που μόλις έλαβαν ισχυρή ώθηση με την συμφωνία (1/1/96) περί Τελωνειακής Ενώσεως, την οποία, για γενικότερους γεωπολιτικούς λόγους, απεδέχθη και η Ελλάδα.

ιστ) Τέλος τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. να εγκύψουν με ενδιαφέρον, και να επιδείξουν συμπαράσταση προς την Ελλάδα, η οποία εν μέσω σοβαρώτατων οικονομικών και διαρθρωτικών προβλημάτων, αγωνίζεται να επιτύχει τους στόχους της σύγκλισης με τους εταίρους της, ούσα η πτωχότερη χώρα-μέλος, ενώ ταυτόχρονα υποχρεώνεται επί εικοσαετία και πλέον να δαπανά το 6-7% του ΑΕΠ της για αμυντικές δαπάνες. Το ποσοστό αυτό είναι σταθερά το μεγαλύτερο από όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ.

MEMORANDUM ON THE CRISIS OF THE IMIA ROCKY ISLETS AND ON GREEK - TURKISH RELATIONS

1) The Dodecanese islands were placed under Italian sovereignty by the Lausanne Peace Treaty of 1923 and were subsequently placed under Greek sovereignty by the Paris Peace Treaty of 1947. By virtue of this treaty Greece succeeded Italy in all rights and obligations over the Dodecanese. In 1932 Italy and Turkey signed two agreements concerning the precise delimitation of the maritime frontier between the Dodecanese and the Turkish coast. The first agreement, signed on the 4th of January 1932, sets down the exact maritime frontier between Kastellorizo and the Turkish mainland. It was ratified by both parties and registered with the Secretariat of the League of Nations. The second agreement, signed on the 28th of December 1932, is supplementary to the first and concerns the delimitation of the maritime frontier between the rest of the Dodecanese and the Turkish coast.

2) The fact that Italy already enjoyed full sovereignty over the Imia rocky islets by virtue of the Treaty of Lausanne is confirmed by the agreement of December 1932 which specifically refers to them as Italian territory. More precisely, the December 1932 agreement stipulates that the maritime frontier in the area north of the island of Kalymnos will pass at an equal distance from the Imia rocks (Italy) and the island of Kato (Turkey).

3) Turkey asserts that the December 1932 agreement is not valid because it was not registered by the Secretariat of the League of Nations. However, since it was supplementary to the January agreement there was no need for separate registration by the League of Nations. Furthermore, the two sides immediately implemented it and thereafter abided by its provisions. Turkey continued to respect the terms of the agreement even after the transfer of the Dodecanese to Greek sovereignty by virtue of the 1947 Paris Peace Treaty as can be seen by, amongst other things, the fact that the official maps of the Turkish Geographical Service depicted the Imia rocks as Greek.

4) The recent Greek - Turkish crisis over the Imia rocks made evident, once again, the serious security problem that Greece, alone amongst the members of the European Union, faces on the part of Turkey, a country associated with the European Union.

5) This time the problem is even more serious since for the first time Turkey has, by word and deed, challenged the territorial integrity of Greece.

6) The Turkish claim is legally unfounded and creates yet another source of tension for the already seriously strained relations between the two countries.

7) The fact that Turkey has indeed raised such an issue may be hard for third parties to understand but not for Greece which, since 1974, has understood and denounced Turkey's insistent and systematic attempt to challenge and undermine the legal regime of the Aegean area.

8) Our partners and allies must look unflinchingly at the situation Greece faces in its relations with Turkey. They must not look to attribute the causes to Turkey's internal problems, as they often do, consciously oversimplifying events and avoiding taking any position on its substance.

9) It is not sufficient for our friends to express their concern over tensions between Greece and Turkey and also wishes for the problems to be resolved in a peaceful manner. What is required is the timely prevention of

the problems constantly created by Turkey and not an attempt to face them ex posteriori.

10) Turkish tactics are well known: to raise issues which almost always concern sovereignty or sovereign rights of a neighboring country while simultaneously addressing a call for dialogue without any legal or otherwise internationally acceptable framework; to systematically avoid international judicial or arbitration organs, in the knowledge that the claims being put forth lack any legal foundation; finally and most importantly, to combine the above with threats of casus belli.

11) Just as in the case of Greece's sovereign right to extend her territorial waters to 12 n.m., so in the case of the Imia rocks, Turkey has brandished the threat of war in order to impose her objectives, declaring that any attempt to "question Turkish sovereignty" would be a casus belli.

12) The International Community and especially the E.U. and its member-states cannot remain passive vis a vis such a state of affairs. To tolerate violations of International Law, international treaties and in particular of the United Nations Charter would cause a chain reaction of destabilizing consequences at a regional and European level were it allowed to continue.

13) The member - states of the E.U. , in particular, must confront these issues within a European framework, not as a problem concerning the security, the territorial integrity, the inviolability of international borders and the status quo of one member - state only, but of the European Union as a whole.

14) Particularly with regard to the challenge to the status quo it must be understood that it has an international dimension. Turkey, by actively throwing into question the status quo in the Aegean, is in essence, undermining the post-war status quo of Europe which was confirmed by the treaties of the CSCE (OSCE) and which forms an integral part of the European security and stability architecture.

15) In light of the facts set forth above, the E.U. and its member states must demonstrate their political solidarity with Greece, they must accept that her borders must remain inviolable and that they constitute part of the external borders of the E.U., they must denounce Turkey's behaviour as incompatible with International Law, european ideals and Turkey's own european ambitions which only recently received a strong impetus with the Customs-Union agreement (1.1.96), which Greece herself, for broader geopolitical considerations, accepted.

16) Finally, the member - states of the E.U. must look upon the matter with attention and must demonstrate their solidarity with Greece, which in the midst of extremely serious economic and structural problems, is striving to achieve the criteria for convergence with its partners. Greece, although the least prosperous member state, has been forced to spend, throughout the last twenty years, 6-7% of her GNP for defence. This percentage is, on a permanent basis, the highest amongst NATO countries.

AIDE-MEMOIRE SUR LA CRISE DES ROCHERS D'IMIA ET SUR LES RELATIONS GRECO-TURQUES

1) Les îles du Dodecanese ont été placées sous souveraineté italienne par le Traité de Paix de Lausanne de 1923 entre la Turquie et les Alliés de la Première Guerre Mondiale. Par la suite, elles ont été cédées à la Grèce par le Traité de Paix de Paris signé entre les Alliés de la Seconde Guerre Mondiale et l'Italie en 1947. En vertu de ce dernier traité, la Grèce avait succédé à l'Italie dans tous les droits et les obligations concernant le Dodecanese.

En 1932, L'Italie et la Turquie signèrent deux accords concernant la délimitation précise de la frontière maritime entre le Dodecanese et les côtes turques. Le premier accord, signé le 4 janvier 1932, fixa avec précision la frontière maritime entre l'île de Kastellorizo et les côtes turques. Il a été ratifié et soumis au Secrétariat de la Société des Nations pour enregistrement. Le second accord, signé le 28 décembre 1932, est supplémentaire au premier et concerne la délimitation précise de la frontière maritime entre la partie restante du Dodecanese et les côtes d'Anatolie.

2) Le fait que l'Italie jouissait déjà de la pleine souveraineté sur les rochers d'Imia en vertu du Traite de Lausanne fut confirmé par l'accord de décembre 1932 qui en effet se réfère explicitement à ces rochers comme territoire italien. Plus précisément, l'accord de décembre 1932 stipule que la frontière maritime au nord de l'île de Kalymnos passe à une distance égale entre les rochers d'Imia (Italie) et l'île de Kato (Turquie).

3) La Turquie affirme que l'accord de décembre 1932 n'est pas valide parce qu'il n'avait pas été enregistré auprès du Secrétariat de la Société des Nations, mais cet accord est supplémentaire au premier et il n'a pas été question d'enregistrement séparé. D'ailleurs, les deux parties l'ont immédiatement mis en exécution et ont respecté ses provisions par la suite. La Turquie a continué à respecter l'accord de décembre 1932 même après le transfert du Dodecanese a la Grèce en 1947 et cela peut être vérifié par le fait que les cartes officielles du Service Géographique turc, publiées après la succession de la Grèce, désignent les rochers d'Imia comme appartenant à la Grèce.

4) La dernière crise entre la Grèce et la Turquie à cause des rochers d'Imia a rendu évident une fois de plus le grave problème de sécurité qui confronte la Grèce, seule entre les pays - membres de l'Union Européenne à confronter un tel problème, à cause de la Turquie, à un pays associé à l'Union.

5) Cette fois-ci, le problème est encore plus grave puisque, pour la première fois, la Turquie porte atteinte, d'une façon officielle et par des actes tangibles, à l'intégrité territoriale de la Grèce.

6) La revendication turque est non-fondée du point de vue juridique et elle crée une nouvelle source de tension pour les relations, déjà sérieusement tendues, entre les deux pays.

7) Le fait que la Turquie a en réalité soulève une telle question est peut être difficile pour des parties tierces à comprendre mais pas pour la Grèce qui, depuis 1974, a ressenti et a dénoncé l'effort systématique et persistant de la part de la Turquie à mettre en cause le statut juridique de la Mer Egée.

8) Nos alliés et partenaires ont l'obligation de regarder en face la situation que confronte la Grèce en relation à la Turquie. Ils ne doivent pas attribuer les causes, comme ils le font souvent, à la situation interne de la Turquie, donnant

consciemment une interprétation simplifiée des choses et évitant de prendre une position claire sur le fond de la question.

9) Il ne suffit pas que nos amis expriment leur inquiétude pour la tension entre la Grèce et la Turquie ni leurs vœux que le problème soit résolu d'une manière pacifique. Ce que la situation exige est la prévention à temps des problèmes constamment créés par la Turquie et non pas de s'inquiéter ex postero. Si nos partenaires et alliés sont vraiment intéressés à la promotion de la paix et la stabilité dans la région, ils devraient adresser leur inquiétude à la Turquie dans le but de la convaincre d'avoir recours, pour le problème d'Imia, à la Cour Internationale de la Haie.

10) Les tactiques turques sont bien connues: soulever des questions qui concernent presque toujours la souveraineté ou les droits souverains d'un pays voisin et en même temps adresser un appel au dialogue en dehors du cadre juridique ou d'un autre cadre internationalement reconnu; éviter systématiquement les organes internationaux juridiques ou d'arbitrage dans la connaissance que les revendications émises n'ont aucun fondement juridique; finalement, et plus important, accompagner ces actions par des menaces de casus belli.

11) Tout comme dans le cas du droit souverain grec d'étendre les eaux territoriales jusqu'à 12 milles, ainsi dans le cas des rochers d'Imia, la Turquie brandit la menace de la guerre pour imposer ses objectifs en déclarant qu'une tentative quelconque de "mettre en doute la souveraineté turque" serait un casus belli.

12) La Communauté internationale et particulièrement l'Union Européenne et ses pays-membres ne peuvent pas rester inactifs face à une telle situation. Tolérer des violations du Droit International, des traités internationaux et de la Charte des Nations Unies provoquerait une réaction en chaîne qui aurait des conséquences déstabilisantes au niveau régional et européen si on permettrait sa continuation.

13) Les pays-membres de l'Union européenne en particulier devront confronter ces questions dans un cadre européen et non pas comme un problème concernant la sécurité, l'intégrité territoriale et l'inviolabilité des frontières d'un seul pays membre, mais de l'Union tout entière et du statu quo européen dans son intégralité.

14) Particulièrement en ce qui concerne la mise en cause du statu quo, il faut comprendre qu'elle a une dimension internationale. La Turquie, en rejetant le statu quo de la Mer Egée conteste, en essence, le statu quo de l'Europe établi après la Deuxième Guerre Mondiale et confirmé par les traités de l'OSCE qui font partie intégrante de l'architecture de sécurité et de stabilité de l'Europe.

15) Dans la perspective des faits exposés ci-dessus, l'Union européenne et ses états-membres devraient démontrer leur solidarité avec la Grèce, accepter l'inviolabilité des frontières grecques qui font partie des frontières extérieures de l'Union, dénoncer le comportement de la Turquie comme incompatible avec le Droit International, les idéaux européens et les ambitions européennes de la Turquie elle-même. Ces ambitions ont d'ailleurs reçu tout dernièrement un élan important avec l'accord d'union douanière (1.1.96), que la Grèce a accepté, pour des considérations de géopolitique générale.

16) Les états membres de l'Union européenne devraient démontrer leur solidarité avec la Grèce qui, confronté à de graves problèmes économiques et structurels doit s'efforcer d'atteindre les critères de convergence de Maastricht. La Grèce, pendant les vingt dernières années a été obligé de dépenser 6-7% de son PNB pour sa défense nationale, le pourcentage le plus élevé parmi les membres de l'OTAN.